

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugonionde kapitlet – i vilket Zeke firar sin födelsedag och får något hårt i skrevet

Att jobba i skivaffär var precis så bra och precis så trist som jag kunnat tänka mig. Det var ju inte direkt Musik & Konst vi drev så att bara stå och lyssna på kanonmusik hela dagarna tillsammans med kunder som hade plåtkoll på musiken kunde man bara drömma om. Här gällde det att kränga plattor och att världen var full av dumskallar hade ju gått upp för skivbolagen. Ändå fick jag inte in det i mitt huvud hur man kunde satsa så mycket pengar på sånt som så uppenbart var skräp, som inte hade något konstnärligt värde av något slag och som heller inte gjorde några anspråk på att ha det. Det gjorde mig så jävla frustrerad. Receptet verkade vara att ta något som redan fanns och som man visste att folk gillade, till exempel en refräng, skriva en idiotisk ny text och sedan hänga den på en hopplös stomme till låt och till sist köra allt genom samma elektropopfilter så att skiten lät lika koslickad och menlös som allt annat. Den första tiden fick jag kämpa för att inte håna folk när de köpte sånt som jag tyckte var skräp. Fast om de ville slösa bort sina pengar så var det väl inte mitt problem. Om de inte köpte dyngan så köpte de väl inget alls och min lön hängde ju på att de handlade något, oavsett vad det var. Försiktigt kunde man försöka att sprida de sanna evangelierna. Till exempel om någon köpte en platta med Timbuktu så kunde man tipsa om Peps. Någon gång lyckades jag få någon att köpa en platta som han eller hon inte planerat, men för det mesta kastade vi bara pärlor för svin. Det värsta tyckte jag var när Nilsson försökte få en kille intresserad av Bob Dylan. Det verkade som ett säkert kort. Han la *Blonde On Blonde* i cd-spelaren och hoppade fram till *I Want You*.

– Detta måste du gilla, sa Nilsson.

Det tog inte en minut innan idioten rynkade på näsan.

– Tycker du inte att det är bra?

– Nej, skrattade puckot.

Det var nästan så att jag kastade ut honom ur affären. Jag kunde inte fatta att det fanns en människa på jorden som inte kunde uppskatta *I Want You*. Tralligare kunde det ju inte bli med refrängen och orgelriffet och allt. Pärlor för svin som sagt.

En förmiddag var det jag och Nilsson som jobbade och jag behövde gå och köpa en påse halstabletter för jag kände mig lite dabbadast. Jag tänkte att jag bara skulle springa över gatan till den lilla livsbutiken. Vid en pelare en bit från Systemet satt en lodis och yrade. Jag vet inte vad det var han blev förbannad på men när jag närmade mig började han skrika åt mig och

utan någon förvarning kastade han den ölburk han precis öppnat rakt i skrevet på mig. Skiten träffade precis på ena kulan. Det var helt sanslöst så ont det gjorde.

– Vad fan, skrek jag.

Då reste han sig och började komma emot mig så det enda jag kunde göra var att försöka springa tillbaka till affären så gott jag kunde. Det kändes som om kulorna krupit upp i magen och jeansen var helt nerstänkta av stinkande öl.

– Det gick fort, sa Nilsson när jag haltade in i butiken.

– Vad fan! Ett jävla psykfall kastade en ölburk rakt på kulorna på mig.

– Skojar du?

Jag visade honom mina jeans.

– Det ser ut som om du har pissat på dig.

Han kunde knappt hålla sig på benen så mycket som han skrattade. Det kanske var en rolig historia men just nu var det inte så jävla ballt. Det var lite svårt att smälta att han bara stod och garvade medan jag fortfarande hade svårt att andas för att det gjorde så satans ont. Vissa personer har en jävla förmåga att tycka att det är så hysteriskt roligt när andra slår sig. Jag fattade det inte. Okej för slapsticknummer i filmer men det var fan inte lika roligt i verkliga livet. När smärtan väl klingat av i testiklarna var ölfläcken på brallorna det stora problemet. Det hade stänkt ut så mycket öl ur burken att jag var blöt in på kalsongerna och det fanns inget att göra för det var bara vi där och Nilsson klarade sig inte ensam. Det tog nästan två timmar innan jag kände mig helt torr men resten av dan gnällde Nilsson på att jag luktade öl som en jävla alkis och jag var på väg att nita honom till slut för att han inte kunde hålla käften.

När jag skulle hem var jag rädd för att jag skulle stöta på den jäveln med ölburken igen, men han låg väl aspackad och nerpissad någonstans. Det var nästan så att jag önskade honom det.

Rätt ofta kom det in en kille med långt hår och glest skägg i butiken. Han brukade stå och snacka rätt länge, men det var inte så ofta han köpte något. Till slut kom jag underfund med att han var son till Leif, gubben med senilsnörena. Han brukade ha en gitarr med sig så jag tog för givet att han var en av alla dem som spelade i något halvsopigt band och drömde om att bli rockstjärna. En dag hade han en polare med sig som påminde svagt om pajasen som jag sett springa tills han spydde i friidrottshallen, men jag kunde inte tänka mig att det var samma person. Fast de var lika magra och hade samma spretiga hår. Den här killen hade ett otroligt fult, långt och spretigt bockskägg och såg ut som om han skulle kunna lägga sig och somna på

golvet vilken sekund som helst. Det var svårt att föreställa sig honom med spikskor på fötterna.

– Vi håller på att spela in en demo nu, sa Leifs son.

– Grymt, sa Nilsson. Vad kallar ni er?

– Sparrow.

– Alla har så jävla dåliga bandnamn, skrattade Nilsson.

Det gick nästan att se på drönaren med det fula skägget att det var han som kommit på namnet för han såg fruktansvärt förolämpad ut, men sa inget. Jag tyckte väl att det namnet inte var så mycket sämre än de flesta. Nästan alla bandnamn lät rätt töntiga om man tänkte efter. Framför allt om man översatte dem från engelska. Resten av dagen stod vi och försökte komma på fräcka bandnamn. Nilsson kom bara med idiotiska förslag som The Badmintons eller sånt som kunde passa på något töntigt heavy metal band som Biker Slut. Själv snöade jag in på referenser till Simpsons, även om den grejen redan var gjord. Men om det dök upp ett band som kallade sig Clowns are funny så skulle inte jag gnälla. Mer än kanske på att det var jag som kom på det först.

Min födelsedag firade jag inte över huvud taget. Det hade jag inte gjort på många år.

Antagligen inte sedan morsan tvingade mig att ha tjugooårskalas. Den dagen jag fyllde tjugofem hade jag maginfluensa och gick från toaletten till sängen och sprang från sängen till toaletten. Fast då hade jag åtminstone något att göra. När man fyllt trettio hade man som tur var ingen direkt press på sig att fira födelsedagar förutom nollor och kanske femmor. Det här året funderade jag på att bjuda in till en liten fest. Det kunde bli jag och Erik och Nilsson och kanske någon till. Framför allt skulle det vara en anledning för mig att ringa Hanna. Men till slut sket jag i det. Jag hatade att bjuda hem folk. Städa lägenheten, fixa mat, gå och handla dricka och allt det där. Det rubbade mina cirklar. Jag var ett slött svin och jag pallade inte göra mig omaket.

Jag bestämde mig för att göra något jag nästan aldrig gjort. Jag skulle gå och hyra en film, köpa en pizza och kanske en påse chips och en stor flaska läsk. Bara för att en gång i livet få känna hur det kändes att vara en riktigt hederlig svensk soffpotatis. Medelsvensson var my middlename. Så på kvällen gick jag ner till videobutiken och kollade vad de hade för skit att titta på. Skit var ordet. Ett tag övervägde jag på allvar att hyra en porrfilm, bara för att vara riktigt sunkig. Antagligen hade jag inte gjort det i vilket fall som helst, men eftersom det var en ung tjej som stod i kassan sket jag i det. Det var pinsamt nog som det var. Hon undrade nog vad jag höll på med eftersom det tog en sån jävla tid för mig att välja film. Jag kände mig

inte sugen på något av det de hade. Antingen var det panndöda actionrullar, sliskiga romantiska komedier eller tråkiga relationsdramer. De verkade inte ha några bra westernfilmer som jag inte redan hade sett och i klassikerhyllan var det tunnsått. Klassiker, var inte det Ben Hur och Casablanca? Antingen var alla riktiga klassiker utyrda eller också satsade de inte alls på gamla godingar. En bra komedi kunde man ju alltid stå ut med. Men det var nästan lika illa här. Om man inte tyckte att det var roligt med folk som fick ett less på pungen eller som gjorde grimaser och sa roliga saker som ”bajs” och ”snorkråka”. Till slut bestämde jag mig för en av de där nya mastodontfilmerna som utspelade sig under antiken. Den var lång och kunde kanske tillfredsställa mitt historieintresse.

– Vad har du för kundnummer, frågade tjejen i kassan.

– Kundnummer?

– Har du aldrig hyrt film här innan?

– Nej.

Hon tittade på mig som om jag hade haft åsneöron och svans. När hon fått mitt personnummer, telefonnummer och min adress fick jag till slut hyra min film. Jag blev faktiskt lite förvånad över hon inte reagerade över mitt personnummer. Det slog henne inte att det var detsamma som dagens datum. Jag vet inte varför men det hade känts lite roligt om hon åtminstone hade kunnat säga grattis på födelsedagen. Ingen annan hade gjort det. Det hade känts bra på något sätt att få höra det från någon.

På pizzerian hade jag samma besvär att välja vad jag ville ha som i videobutiken. Hur många sorters pizzor behövdes det egentligen? På det här stället hade de i alla fall över fyrtio olika sorter. Andra halvan av listan var fem spänn dyrare än de första tjugo. Automatiskt och av gammal vana uteslöt jag dem omedelbart. Jag gick alltid för billigast möjliga. Det var svårt att lära sig att spendera pengar även om jag nu hade lite att röra mig med. Sedan kom jag på att jag faktiskt firade min födelsedag och att fem spänn antagligen inte skulle äventyra min privatekonomi. Fast det fanns egentligen inget som direkt lockade mig bland de dyrare varianterna. Bearnaisesås, kaviar, kokta ägg och allt vad det var lät inte särskilt frestande på en pizza. I stället letade jag efter någon som hade stark korv. Det var gott.

När jag kom hem rev jag av locket på pizzakartongen och använde resten som tallrik för att spara på disken. Jag hällde upp ett stort glas läsk och körde igång filmen. Den var inte så dum. Ingenting var egentligen så dumt med det här. Men mitt i min förnöjsamma sunkighet, när jag låg på rygg i soffan och jäste och såg på hur de slaktade varandra i filmen, ringde telefonen.

– Kan man inte ens få vara ifred på sin födelsedag, tänkte jag och masade mig in i sovrummet.

– Zeke Svarte.

– Grattis på födelsedagen, hörde jag en kvinna säga på en brusig telefonlinje.

– Tack tack.

Jag hade ingen aning om vem det var.

– Vad gör du?

– Ingenting direkt. Kollar på en film.

Nu hörde jag vem det var. Trodde jag.

– Hur är det med dig då, frågade jag.

– Det är bara bra.

Jo, nu var det inget att tveka över längre. Det var syrran. Med ens blev jag alldeles tjock i halsen. Ringde hon mig för att säga grattis på födelsedagen?

– Hur är det med familjen, sa jag och fick kämpa för att hon inte skulle höra hur jag darrade på rösten.

– Allt är bara bra här.

– Vad bra.

Jag visste inte vad jag skulle säga.

– Vad kul att du ringde.

En liten stund senare la vi på. Vi verkade liksom inte ha något att säga varandra. Eller också hade vi så in i helvete mycket att säga att vi inte visste var vi skulle börja. För folk som man träffade varje dag kunde man berätta varenda liten detalj som hänt en. Men var skulle jag börja om jag skulle tala om för syrran hur läget var? Hade något hänt egentligen? Det var mer eller mindre samma skit som alltid. Hon verkade inte heller ha så mycket att berätta. Ändå fick jag känslan av att de levde ett mycket mer intressant liv än jag. De reste hit och dit. De hade välbetalda jobb och rika vänner och gick på restaurang och tog varandras notor och byggde hus och fan visste vad. Själv satt jag mer eller mindre fastgjuten med röven i blåshålet Malmö och längtade hem, fast jag var hemma, utan att veta vart jag egentligen ville ta vägen eller vad jag ville göra. Förutom att jag ville bli kvitt känslan av att vada genom sirap. Allting var så trögt. Ingenting hände och själv gjorde jag ingenting. Det var väl det som var felet. Jag fortsatte titta på filmen och krängde chips och drack läsk och åt mer chips tills film och chips och läsk var slut. Sedan gick jag och la mig mellan rena lakan.